

Fond forestier

Activitatea Directiei Silvice Sibiu la finele anului 2024 se desfasoara pe o suprafata de 113.748 ha, din care 61.273 ha fond forestier proprietate publica a statului, 39.719 ha fond forestier proprietate a unitatilor administrativ teritoriale, 12.756 ha fond forestier proprietate privata a persoanelor fizice si juridice.

Â

Directia Silvica Sibiu administreaza prin cele 8 ocoale silvice: Agnita, Arpas, Avrig, Miercurea Sibiului, Dumbraveni, Medias, Sibiu, Valea Cibirului Saliste padurile proprietate publica a statului si a altor proprietari care au incheiat contracte de administrare cu DS Sibiu. Suprafata terenurilor acoperite cu padure este de 112.837 ha din care rasinoase 34.031 ha si foioase 78.806 ha, procentul de impadurire, raportat la suprafata judetului fiind de 34 %.

STRUCTURA PE SPECII

In cazul structurii pe specii a padurilor proprietate publica a statului, ponderea rasinoaselor este de 40,6%, cel mai bine reprezentat fiind molidul in arborete pure. Fagul este de asemenea bine reprezentat cu 23,2% in arborete pure sau de amestec, quercineele participa cu 17,4 %, restul de 18,8% fiind ocupat de esente tari (18%) si diverse moi (0,8%). In structura pe specii a padurilor administrate pe baza de contract, ponderea rasinoaselor este de 18,3%, cel mai bine reprezentat fiind molidul (17%). Fagul este reprezentat cu 26,4% in arborete pure sau de amestec, quercineele participa cu 27%, restul de 28,2% fiind ocupat de esente tari (26,2%) si diverse moi (2,2%).

Posibilitatea anuala

Posibilitatea anuala de produse principale care se pot recolta din padurile proprietate publica a statului gospodarite actual de D.S. Sibiu este de 160,2 mii mc, la care se mai adauga taieri de conservare 28.6 mii mc, produse secundare 18.1 mii mc si igiena 26.1 mii mc. Posibilitatea anuala de produse principale a padurilor administrate pe baza de contract de catre D.S. Sibiu este de 104,1 mii mc la care se mai adauga taieri de conservare 22,8 mii mc, produse secundare 38,9 mii mc si igiena 20,4 mii mc.

Alte caracteristici ale fondului forestier sunt:

Starea de

satisfactate a padurilor aflate in administrarea Directiei Silvice Sibiu, la nivelul anului 2018 este buna si nu s-a inregistrat nici o calamitate datorate factorilor biotici, agenilor puternici poluanti, sau fenomene naturale nefavorabile. {mospagebreak title=Conditii stationale}

CONDITII STATIONALE SI DE VEGETATIE

Relieful

Relieful judeului Sibiu cuprinde o mare complexitate si varietate de conditii naturale. Fragmentarea si etajarea reliefului au determinat si instalarea speciilor forestiere, care prin caracteristici specifice a dat nastere celor mai diferite si neobrazitate asociatii vegetale. Padurile (caracteristic fiecarei zone geomorfologice) se desfasoara pe o larga amplitudinala de la 265 m, in Depresiunea Tarnavei Mari (Ocolul silvic Media) pana la 1750 m, in munii Fagaras chiar la 1850 m in munii Lotrului (Masivul Conu din Ocolul silvic Valea Sadului) sau Cindrelului. Repartizarea pe verticala a vegetatiei forestiere, limitele si contururile ei sunt rezultatul interactiunii factorilor stationali, un rol determinant avandu-l aici formele de relief. Din acest punct de vedere se poate urmări o desfasurare a padurilor pe principalele unitati de relief ale judeului.

Zona munĂșilor.

ĂŃn condiĂșii judeĂșului Sibiu munĂșii stĂșpĂșnesc 30% din suprafaĂșĂș. Ei strĂșjuiesc partea de sud a judeĂșului Ăși fac din lanĂșul CarpaĂșilor Meridionali. Cele mai reprezentative masive muntoase sunt cele ale FĂșfgĂșfraĂșului, Lotrului Ăși Cindrelului. MunĂșii FĂșfgĂșfraĂșului desĂșĂșoară aici, pe teritoriul judeĂșului nostru, jumĂștatea lor vesticĂș Ăși versantul nĂștre Valea Po-dragului (Muchia TĂșrĂșĂș) Ăși Valea Oltului. AceĂștia Ăși ĂșnalĂșĂș crestele Ăși piscurile stĂșncoas 2000 m Ășe“ Negoiu (2535 m Ășe“ al doilea din ĂșarĂș), VĂșĂștoarea lui Buteanu (2525 m), VĂșrtopul (2499 m), Ciortea (2426 m), Paltinul (2397 m), Laita (2390 m), Suru (2282 m) Ăș.a. Din creasta somitalĂș curg spre nord vĂșfi adĂșnci Ăși scobite, cĂșldĂș lacuri glaciare precum Podragu, BĂșlea, Doamnei, Avrig Ăș.a. MunĂșii Lotrului fac parte, ca Ăși Cindrelul, din diviziunea nordicĂș a munĂșilor ParĂșng. Au ĂșnĂșlĂșimi mai reduse Ășe“ 2212 (ĂștefleĂști), 2081 (ConĂș Mare), 2140 (Negovanu Mare) (FĂșrcaĂș) Ăși un relief mai domol. MunĂșii Cindrelului se derulează pe versantul stĂșng al VĂșii Sadului pĂșĂș Ășn Ășzau Ăși Ășn continuare pe Valea Frumoasei. Se caracterizează prin vĂșrfuri rotunjite, culmi prelungi, versanĂș Ăși ĂșnclinaĂș Ăși plaiuri ondulate Ăși accesibile.

Zona podiĂșurilor Ăși a dealurilor

Se Ășncadrează Ășn unitatea structuralĂș geomorfologicĂș a PodiĂșului Transilvaniei cu subunitĂșĂșile sale locale fragmentate de TĂșrnava Mare, HĂșrtibaciu, Visa Ăși SecaĂș. Cea mai mare parte este ocupată de aĂșa-numitul PodiĂș al HĂșrtibaciului delimitat de TĂșrnava Mare, Olt Ăși Visa. Acesta atinge Ăși cele mai mari ĂșnĂșlĂșimi din zonĂș 6Ășe“700 m. ĂŃn partea vesticĂș Ășntinde PodiĂșul SecaĂșelor, Ășntre TĂșrnava Mare Ăși Depresiunile SĂșliĂște Ășe“ Apold. Spre nord, ca efect al eroziunii, format o serie de platforme care nu depĂșĂșesc 5Ășe“600 m ĂșnĂșlĂșime Ășntre TĂșrnava Mare, AgĂșrbiciu Ăși SecaĂș. Sub litologic aparĂșine rocilor sedimentare Ăși se compune din depozite de marne, argile, pietriĂș, nisip Ăș.a. Această zonĂș este mai bine reprezentată Ăși ocupĂș 50% din suprafaĂșa judeĂșului.

Zona depresiunilor sau aria depresionarĂș

Se intercalează Ăși separĂș cele două trepte ale dealurilor Ăși munĂșilor Ăși este situată Ășntre MunĂșii FĂșfgĂșfraĂșului PodiĂșul HĂșrtibaciului, la nord. Principalele rĂșuri care curg aici au sculptat adevĂșrate culoare depresionare, Ășn jurul cĂșrora s-au dezvoltat Ăși majoritatea localitĂșĂșilor. Ca Ășntindere această arie ocupĂș cca. 20% din suprafaĂșa judeĂșului pĂșdurile doar 3Ășe“4%.

Hydrografia

Teritoriul judeĂșului este ĂșmpĂșznit de rĂșurile care deversează Ășn bazinele hidrografice ale Oltului Ăși MureĂșului. CumpĂșna apelor dintre acestea o formează MunĂșii Lotrului (VĂșrtul ĂștefleĂști) Ăși se continuĂș prin MunĂșii Cindrel, după coborĂș pe o linie relativ paralelĂș cu a VĂșii HĂșrtibaciului. Bazinul hidrografic al Oltului se desĂșĂșoară Ășn partea sudicĂș judeĂșului Ăși cuprinde două treimi din suprafaĂșa judeĂșului. Oltul pĂștrunde dinspre est Ăși curge pe o linie aproape paralelĂș cu MunĂșii FĂșfgĂșfraĂș, după care se ĂșndreaptĂș spre sud, prin defileu. Pe malul drept colectează apele unor pĂșraie din colinarĂș Ășe“ Noul, Fermele, SĂșcĂșdate Ăși Bradului, după care preia, prin intermediul Cibiului, Ășntregul bazin al VĂșii HĂșrtibaciului cu afluenĂșii sĂși.Ă Ă Ă Din zona montanĂș, tot pe malul drept, sunt colectate rĂșurile din bazinul hidrografic al Cibiului, iar mai spre sud pe cele aparĂșinĂșnd bazinului VĂșii Sadului. Spre hotarul sudic al judeĂșului, pe malul drept al Oltului se varsĂș pĂșraiele MeghiĂșul, Lotrioara Ăși RĂșul Vadului. Din stĂșnga, Oltul adună toate rĂșurile ce izvorĂșsc din MunĂșii FĂșfgĂșfraĂș: GhirloĂșel, ArpaĂș, Valea NeagrĂș, BĂșlea, Scoreiu, SĂșrata, Porumbacul, Avrig, MĂșrĂșa, RacoviĂș, FĂștu, Valea Merilor, StrĂșmba Ăși RĂșndiboul.Ă Ă Ă

Bazinul hidrografic al MureĂșului, este reprezentat prin cei doi mari afluenĂș: TĂșrnava Mare, Ășn zona dealurilor Ăși SebeĂșul, Ășn cea montanĂș. TĂșrnava Mare traversează judeĂșul Ășn partea nordicĂș Ăși colectează numeroase rĂșuri (Valchid, Biertan). RĂșul SebeĂș izvorĂșĂște din zona montanĂș (Ăși constituie o parte a hotarului cu judeĂșul Alba) colectĂș apele Frumoasei, CurpĂștului, Cibanului, Bistrei Ăși Dobra.ĂŃn cadrul hidrografiei judeĂșului ĂșĂș au locul lacurile naturale alpine formate Ășn cĂșldĂșrile (circurile) glaciare din FĂșgĂșfraĂș Ășe“ BĂșlea (la 2035 m de 4.6 ha), Podragu (la 1950 m, 2,35 ha), Doamnei (la 1860 m, 0,5 ha), Avrig (2011 m, 1,47 ha), Capra, CĂșlĂșun Ăș.a. sau din Cindrel, lezerul Mare de 3,41 ha Ăși lezerul Mic (0,25 ha la 1950 m). De asemenea menĂșionĂșm prezenĂșa unor lacuri artificiale de interes hidroenergetic Ăși

pentru alimentarea cu apă a localităților: Lacul Negovanul pentru alimentarea hidrocentralei Sadu V, lacurile de la hidrocentralele Sadu I și Sadu II tot pe Valea Sadului, lacul de la Pisc de pe Valea Cibilului cu profil mixt de alimentare cu apă și hidroenergetic. Din această categorie face parte amplasamentul acumulare hidroenergetic de la Oașă, din zona superioară a Sebeșului. Să menționăm lacurile de pe Valea Oltului, din zona Arpaș și Avrig. În zona dealurilor s-au constituit acumulări pentru irigații, prevenirea inundațiilor sau creșterea peștelui la Râșura, Brădeni, Ighiș, Mag, Sășa, Visa (obășărie).

Să nu uităm lacurile sărate din Ocna Sibiului formate, în locul vechilor saline și care folosesc scopurilor terapeutice.

Clima

În ceea ce privește județul Sibiu, vom preciza că aici predomină un climat temperat continental, de nuanță central europeană, cu ierni moderate și veri răcoroase. Datorită reliefului frământat și cu trăsături locale variabile, și fapt că înregistrează valori foarte diferite și se constituie în etaje climatice distincte, corespunzătoare marilor unități de relief munte, dealuri și depresiuni. Principalele elemente ce caracterizează climatul stațiilor forestiere sunt: temperatura sau regimul termic; precipitațiile sau regimul pluviometric; vântul sau regimul eolian. Temperatura în județul Sibiu, temperaturile medii anuale înregistrează valori cuprinse între 9o, în Depresiunea Apoldului, -2o în Munții Făgăraș și 0o în Cindrel. Ele sunt mai coborâte față de înălțimile învecinate de la sud și vest, în condiții similare de altitudine. Distribuția temperaturilor este strâns legată de influența reliefului sau se manifestă în mod diferit de la un sezon la altul și chiar de la o lună la alta. Depresiunea Făgărașului bunăoară înregistrează cele mai scăzute temperaturi datorită localizărilor frecvente de aer rece. În lunile ianuarie și februarie se întâlnesc frecvente inversiuni termice, determinate de staționarea aerului rece în depresiuni și a producerii înșelăciunii pe platouri sau culmi mai înalte.

În ceea ce privește vegetația forestieră, evoluția și desfășurarea temperaturilor determină declanșarea sau înțepirea vegetației, producerea gerurilor târzii de primăvară (20 - 25.IV.) sau a celor timpurii de toamnă (10 - 15.X.) cu influențe negative asupra plantelor: înghețarea sau degerarea lujerilor, uscarea frunzelor, descălfăirea puieților în pepinieră, formarea inimii de ger și.a. În locurile unde se formează apă-numitele înghețuri de ger datorită staționării aerului vegetația are de suferit și trebuie avute în vedere speciile care sunt cele mai expuse. Precipitațiile în cadrul teritoriului ocupat de pădure, precipitațiile anuale înregistrează valori între 568 mm (Așea Mare) și 1000 mm în bazinul superior al Văii Sadului. Volumul lor scade de la sud spre nord, în raport direct cu coborârea generală a reliefului dar și de est la vest, în funcție de condițiile locale orografice și de deplasare a aerului. În ceea ce privește distribuția lor, în cursul anului, se constată o concentrare în timpul verii, peste două cincimi din total, în special în lunile iunie și iulie, astfel că sezonul de vegetație este destul de bine susținut. În perioada de vară ploile au caracter de aversă, cu cantități mari de apă în intervale de timp scurte. Cele mai puține precipitații cad în lunile februarie, ianuarie și decembrie. În regiunea de munte precipitațiile solide se produc pe parcursul a zece luni din an iar la coline iarna începe din noiembrie până în aprilie. Pădurea influențează precipitațiile care cad asupra ei prin durata de reținere și scurgere, regimul de umiditate din interior și.a.

Vântul în județul Sibiu, circulația maselor de aer este predominantă dinspre nord-est. În zona montană vânturi din direcția N și NV au produs însemnate doborâșuri în arborete pure de molid. Prezența lor se face simțită, cu deosebire în pășunile înalte și larg deschise. De asemenea relieful terenului poate influența direcția vântului și determina instalarea anumitor forme de vegetație. Din coridorul mai larg al văii Mureșului bate un vânt denumit „Moroșan”. În Depresiunea Sibiului cel mai frecvent bate Vântul Mare, care vine dinspre munte și contribuie la topirea zăpezii. Cu totul izolat se mai semnalează și prezența Olteului, Crivățului și Australului. Local, vânturile calde care topește zăpezile, poartă denumiri ca „Boarea Râșului” (Gura Râșului), „Gureanu” (Avrig) și.a.

Â

Formații forestiere și tipuri de pădure

Principalele formații forestiere și tipuri de pădure caracteristice condițiilor staționale ale județului Sibiu, vor fi prezentate în desfășurarea lor altitudinală pe principalele componente. În cuprinsul zonei forestiere montane se diferențiază existența a 3 subzone de vegetație. Subzona molidului - este localizată în partea superioară a pădurilor constituie în multe cazuri, limita forestieră către golul alpin. Ele formează o fâșie compactă situată imediat sub rariș subalpine, continuă sau întreruptă, care se întinde altitudinal între 1850 și 900 m. Sub aspectul compoziției specilor predomină molidul, care formează arborete pure pe suprafețe foarte mari. În mod sporadic apare scorușul, paltinul de munte sau salcia căprească. Arbustii și ei pușini, sunt reprezentați prin socul roșu, caprifoiul, cununița, tulichina și plantele ierboase sunt reprezentate prin: *Oxalis acetosella*, *Soldanella Montana*, *Homogyne alpine*, *Luzula sylvatica*, *ferigi*, mușchi etc. La limita inferioară, molidurile se întrepătrund cu bradul sau fagul, iar pe văfi cu aninul alb (*MunA: Făgăraș*). Principalele tipuri de pădure întâlnite frecvent în această subzonă sunt: - molidul de limită, de stâncă de soluri schelete; - molidul cu mușchi verzi; - molidul cu *Vaccinium*, *Oxalis*, *Luzula sylvatica* etc.; - molidul normal cu floră de mull etc.

Subzona pădurilor de amestec de molid, brad și fag se localizează de regulă sub cel al molidurilor pure și se întinde altitudinal între 800 și 1300 m, uneori chiar la 1400 m. În compoziția lor, în partea superioară amestecul are loc în molid și fag sau molid și larice (mai rar) iar mai jos între brad și fag sau între molid, brad și fag, în proporții foarte variate. Cele mai frecvente tipuri de pădure sunt: - molideto " fâgete normale, cu *Luzula*, *Oxalis*, *Vaccinium* etc.; - amestecuri de molid, fag și brad cu *Festuca*, floră de mull sau de stâncărie; - molideto " brădet cu floră de mull; - brădetofâgete cu *Festuca sylvatica*, *Luzula*, *Vaccinium*, de stâncărie sau pe soluri schelete; - fâgete montane cu *Luzula*, *Vaccinium*, *Festuca*, *Carex* etc.; - aninișuri pe soluri gleizate sau anin alb pe aluviuni: - molideto " laricet (în bazinul Bălea). Subzona fâgetelor montane este constituită din arborete pure cât și din amestecuri cu alte specii (în special cu rășinoase). Arboretele pure de fag din această subzonă au o amplitudine ecologică mare și se întind în cadrul a trei subzone de vegetație: moliduri, amestecuri de rășinoase și foioase și fâgete propriu zise. Altitudinal ele se întind pe poalele munșilor la cca. 700 m și până la 1200 sau chiar 1300 m. În anumite stațiuni fagul participă la constituirea vegetației forestiere de limită, atât superioară cât și inferioară. Specia predominantă este fagul (*Fagus sylvatica*) la care se mai asociază în proporții reduse sau diseminate paltinul de munte, teiul, frasinul, carpenul, gorunul sau bradul (uneori sorbul). Principalele tipuri de pădure întâlnite în această subzonă sunt: - fâget normal cu floră de mull (cele productive); - fâget montan cu *Rubus hirtus*; - fâget montan pe soluri schelete de stâncărie, de eroziune, etc.; - fâget montan cu *Luzula*, *Festuca*, *Vaccinium* etc.; - fâgeto-cărpinete; - anin negru pe aluviuni (sau anin alb). "

Vegetația forestieră de dealuri și podișuri este predominantă de prezența cvercineelor care constituie arborete pure sau în amestec, atât între speciile de stejar, dar mai ales cu alte specii de foioase sub forma ășleaurilor: cu fag, carpen, tei, ulm, paltin, cireș, frasin, plop, mesteacăn etc., cuprinzând următoarele subzone: Subzona fâgetelor de dealuri este constituită în general din fâgete pure, cu anumite interferențe de specii, în punctele de contact cu alte formații forestiere. În componența pădurilor se mai întâlnesc gorunul, carpenul, teiul, paltinul, frasinul, plopul, mesteacănul etc. În subzona gorunetelor și a ășleaurilor cu gorun, gorunul reprezintă specia cea mai răspândită. El constituie arborete pure, amestecuri cu stejar sau cu alte specii de foioase, sub forma ășleaurilor în care mai participă carpenul, fagul, jugastrul, teiul, frasinul, paltinul, cireșul, plopul, mesteacănul etc. Pădurile, de gorun " pure sau în amestec " sunt destul de dispersate și înconjurate de terenuri agricole, mai rar de alte formații forestiere. "

În aceste condiții se pot distinge câteva tipuri mai reprezentative:

Ă - gorunete și ășleauri situate la altitudini peste 650 m, pe versanșii abrupti, stâncoși, pe soluri superficiale, în condiții grele de vegetație, cu floră acidofilă și productivitate inferioară, gorunete cu arbustii pitici acidofili, gorunete de stâncărie cu *Luzula*, gorunete de coastă cu graminee, *Luzula*, *Festuca* etc. (cele menționate peste 700 m);- gorunete situate pe platouri sau în depresiunile de la poalele munșilor, la altitudini de 4-600 m, formate din arborete de gorun cu floră de mull, goruneto-fâgete cu floră de mull, ășleau de deal cu gorun și fag, gorunete cu cărpinișă, *Luzula*, *Festuca*, graminee *Carex* etc. de productivitate mijlocie și superioară;- gorunete de podiș, instalate pe versanșii cu pante moderate, pe coarș sau platouri, la altitudini de 380-600 m, care realizează productivități superioare: gorunete cu floră de mull, goruneto-fâgete cu floră de mull, ășleau de deal cu gorun și fag, gorunete pe sol rendzinic, goruneto-stejăfrete, gorunete de coastă cu graminee, *Luzula*, *Festuca*, *Carex* etc., ășleau de deal de gorun și stejar etc.

În această subzonă se întâlnesc și cele mai multe arborete derivate de carpen. Subzona stejăfetelor și a ășleaurilor stejar ocupă suprafețe restrânse din fondul forestier al județului: În componența stejăfetelor pure (stejarul

pedunculat) mai participă în mod diseminat gorunul (la limita superioară), carpenul, teiul, cireșul, frasinul, paltinul, plopul, mesteacănul, jugastrul ș.a.

Principalele tipuri de pădure mai frecvente în această subzonă sunt următoarele:

1. stejar de terase joase și lunci, de coastă, platouri, stejărete pure ș.a.

2. stejar, stejereț-goruneto-șleau de productivitate superioară, șleaul de deal cu stejar pedunculat ș.a.

Formațiile forestiere extrazonale. În cadrul fondului forestier sibian întâlnim numeroase cazuri când sub influența unor condiții staționale locale (sol, climă, relief etc.) în arealul sau subzona unor păduri, se instalează grupat sau amestecat unele tipuri specifice altor subzone forestiere. Numeroase inversiuni dintre etajele de vegetație, multe dintre ele amintite anterior, între gorunete și fâgete sau între diferite specii de amestec, uneori oferă o explicație aparentă regăsim în multe cazuri în pădurile noastre.

Aceste situații iau aspectul unor mozaicuri de păduri, ca expresie a complexității și varietății condițiilor staționale locale.

Dintre acestea amintim: - șleaurile de ceret de deal cu gorun (O.S. Sibiu); - amestecuri de gârnișă, cer și gorun pe soluri scheletice de productivitate inferioară (O.S. Mediaș, Sibiu); - arborete pure de stejar pufos sau amestecuri cu gorunul (Ocolul Mediaș în pe cale de dispariție datorită efectului distructiv al poluării industriale de la Copșa Mică). Se mai menționează și amestecuri în UP XI, Petiș (O.S. Mediaș); - arborete de mojdrean în pe anumiți versanți înșori, cu sau fără suprafață.

Formațiile forestiere relict sunt reprezentate printr-un număr restrâns de specii, retrase în anumite stațiuni unde au scăpat de concurența celorlalte specii, mai bine adaptate din punct de vedere ecologic. Ele amintesc, probabil, de existența unor arborete care ocupau arii mult mai întinse altădată, corespunzătoare altor condiții staționale. Dintre acestea amintim: - formațiile de zămbbru, cembretele (*Pinus cembra*) care se mai mențin în Munții Cindrel, în jurul câmpului glaciare a lezării Mare, în etajul subalpin la aproape 1900 m unde ocupă cca 1 ha, fiind în amestec cu molidul din rariștile sub-alpine (6 Pi.c., 4 Mo). - formațiile de larice localizate în bazinul văii Bălea în amestec intim cu molidul (subzona Molidului) la altitudini de 1200 m pe versanți sud-vestici (în UP. V. Bălea ua. 12 E, în vârsta de 80 ani), sau sub forma unor insule la Ocolul silvic Avrig (UP. II Porumbacu, ua. 74, 75 și 105). - formațiile de tisă (*Taxus baccata*) se regăsim în Munții Făgărașului, în bazinul văii Porumbacului.

Formațiile forestiere intrazonale se instalează în câteva subzone sau etaje, și sunt localizate de regulă în luncile râurilor. Ele sunt influențate totuși de formațiile zonale prin speciile participante în alcătuirea lor altitudinală. Fără să ocupe suprafețe prea mari în fondul forestier, aceste formații se întâlnesc în luncile râurilor de la munte și dealuri ca zăvoaie reprezentate prin: - anin alb pe aluviuni nisipoase sau grohotișuri (uneori apare și mesteacănul); - anin negru pe aluviuni; - amestecuri de anin cu plop și salcii mai rar cu alte specii se află în lungul pârârilor, deseori înconjurate terenuri agricole.